

[Brusvang.]

bruges, samtidig med at der gennemføres en skattnedsættelse for de direkte skatters vedkommende.

Det, vi har brug for, er en øget arbejdslyst, en øget opsparing osv., og det kan vi få, hvis vi kombinerer momsforhøjelsen med en skattnedsættelse. Men jeg har de værste anelser, hvis regeringen skulle komme med forslag om, at vi bare skal bruge momsforhøjelsen til at dække underskuddet i valutakassen eller sådan noget, for så ved vi jo godt, hvordan det går senere hen med et eventuelt løfte om at få en skattnedsættelse gennemført.

Det er altså vor konklusion af den finansielle situation, at der ligger sådanne udfordringer i den, der ligger så tunge ting, der skal løses, at regeringen ikke undgår nedskæringer og vel at mærke nedskæringer på områder, hvor det netop for en socialdemokratisk regering naturligvis gør særdeles ondt; det kan det også gøre for os andre.

Men når det er den faktiske situation, vil vi gerne opfordre regeringen ved statsministeren til, at regeringen i tide, og det vil sige allerede i sommer, taler et alvorsord til befolkningen — det er nu engang statsministerens ord, der normalt har den største magt her i landet — et alvorsord, som psykisk forbereder befolkningen på, at nu går vi ind i en tilstand, i en økonomisk situation, hvor nedskæringer er uafviseligt nødvendige, men hvor vi til gengæld måske gennem momsforhøjelse kan lette det direkte skattetryk. De ting synes jeg skulle siges, og hvis statsministeren skulle vælge at fremkomme med sådanne alvorsord, så kan statsministeren i hvert fald regne med, at partiet centrumdemokraterne vil bakke ham op fuldt ud.

Wilhelm (VS):

Jeg håber at få lejlighed til senere at vende tilbage til den boligdebat, som hr. Brusvang tog op. Det er, må jeg bekende, mig, der har stillet boligministeriet det spørgsmål, der har givet anledning til den udførlige redegørelse for, hvad de forskellige typer af boligstøtteordninger koster. Det er første gang, vi har fået sådan én, det har været et kæmpestort arbejde i ministeriet, men det kan nu altså ikke underkastes den groft forenkede bedømmelse, som hr. Brusvang her gør sig skyldig i, og som Ber-

lingske Tidende også til en vis grad gør sig skyldig i, så jeg håber at få lejlighed til at vende tilbage til det.

Men ved denne statusopgørelse, som det jo traditionelt er i afslutningsdebatten, vil jeg godt først tage et par ting frem uden for vores egen lille verden fra den periode, der er gået.

Den altoverskyggende begivenhed efter vores mening i den periode og den største opmuntring uden sammenligning var, da en økonomisk fattig bondebefolkning endelig og definitivt sejrede over jordens største militærmaskine, en fantastisk begivenhed, som siger noget om begrænsningen for, hvor langt man når med økonomisk og militær magt i dette samfund, og derfor en fantastisk opmuntring i forhold til den monopoldannelse og den imperialism, der i øjeblikket er under fuld udvikling.

En anden begivenhed uden for vores landegrænser, som har været inddraget her, var EF-afstemningen i England, og den benyttes selvfølgelig nu af dem, der ville binde os tættere og tættere ind i det system, som EF er en konsolidering af. Men jeg vil da godt sige, at for os andre må den tages som en opfordring til at forstærke kampen mod opbygningen af den overnationalt EF-stat.

På de hjemlige breddegrader har det nok været utvivlsomt, at der var mange forventninger ikke mindst blandt lønarbejderne, da den socialdemokratiske regering i februar afløste venstregeringen, og også mange falske forventninger. VS nærrede som bekendt ikke sådanne særlige forventninger til en socialdemokratisk regering, vi deltog aldrig i de fordummende påstande om, at krisen var venstregeringens værk og alt, hvad der blev sagt af den art. Vi påviste tværtimod, at krisen hænger uløseligt sammen med vores økonomiske system, og at socialdemokratiet står lige så aflædt som de borgerlige partier over for disse problemer. Vi påviste helt konkret, at der var en fundamental lighed mellem socialdemokratiets og venstres såkaldte helhedsplaner.

Nu er der ikke længere tale om forventninger eller formodninger, nu har vi en folketingssamling at dømme på, og man må nok sige, at det er en køn samling. Hvilken forskel har der, når det kommer til stykket, været mellem denne regerings politik i forhold til, hvad man kunne have forventet af